

til, at der blev en saadan Samarbeiden imellem Regjeringen og Rigsdagen, at det kun var ganske enkelte Spørgsmaal paa Finantsloven, og navnlig nye Spørgsmaal, som gavede den væsentligste Anledning til Forhandling baade her og senere i Udvalget. Der er Noget, som jeg tror skader baade Finantsloven og selve Rigsdagen — om jeg maa tillade mig at sige det — og det er, at man saaledes trækker Alverdens Spørgsmaal ind under Finantsloven, thi Forhandlingerne blive derved alt for spændende. Det er en Umulighed at holde en Følgerække, saaledes at den ene Daler modsiges eller styrkes, hvad den foregaaende Daler har sagt, det er umuligt, at der kan blive en vis Orden, Fuldstændighed og Sikkerhed i Forhandlingerne, naar man vil vedblive at bruge Finantsloven til alle Slags Spørgsmaal. Da jeg ikke venter at komme ind i Finantsudvalget, turde jeg dernæst maasse gjøre en almindelig Hensætning til dette ærede Udvalg, nemlig den, at det vil spørge lidt mindre, end det plejer, thi ellers tror jeg ikke, at den ulykkelige Administration kan besørge hele Befolkningen udenfor. Der er jo nemlig — mine Herrer — en Befolkning udenfor os, som sidde her. Skjøndt vi ere Repræsentanter for dem, og skjøndt vi maa holdes væsentlig i Være, maa dog hele Befolkningens Læve uenigtelig have mere, at betyde, end om vi faae lidt Mere eller lidt Mindre at vide i Finantsudvalget, men jeg har den Erfaring, at der i den Tid, Rigsdagen er samlet, sfer en Standsning i Expeditionen i Ministerierne, hvilket virkelig forarsager et ikke saa ringe Tab for Befolkningen i det Hele. Jeg tror, at der spørges noget for meget, og at man som sagt hellere skulde glæde sig ved at finde saa faa Spørgsmaal som muligt, naar der ikke var en paatværgende Nødvendighed, derfor. Der er af flere ærede Medlemmer blevet klaget over de statistiske Dplysninger, som ere forlangte fra Ministeriets Side, men da jeg har nogen Erfaring i den Henseende, vil jeg dog sige, at jeg uenigtelig er bleven noget forbausset over at høre, at det skulde være et saa kolosalt Arbejde at give dem. Jeg har selv i Forbindelse med en anden Mand siddet og udarbejdet disse Dplysninger, og jeg kan forstikke, at om det end var et Arbejde, som krævede lidt Opmærksomhed, om det end kneb lidt at faae det fuldstændigt og korrekt, hørte det virkelig ikke, dersom man ikke vil klage over, at der muligvis er en Feil af en Mark eller en Daler deri, til de særdeles store Opgaver. Det kunde virkelig meget godt overkommes, og i alt Fald er det et Arbejde, som har en meget stor Betydning. Man maa jo glæde sig over, at en Minister er vel underrettet, inden han tager en Beslutning i en saa vigtig Sag, og jeg har aldrig endnu i det Mindste hørt, at man har klaget over, at en Minister har søgt at være grundig underrettet, inden han tog sin Beslutning, men Andet antager jeg

ikke, at disse statistiske Dplysninger skulle betyde. For at altsaa Alt kan blive grundig undersøgt, inden der afgives nogen Erklæring, vil jeg give det Raad — men det kommer naturligvis ganske an paa, hvilket Hensyn man vil tage til mit Raad — at den høitærede Indvrigsminister ikke opfylder det Onske, som er blevet udtalt, nemlig at han allerede nu vilde sige, hvilke Forslag der vilde komme i Anledning af Stormfloden. Jeg tror nemlig, at de Dplysninger, der foreligge os, endnu ere saa ufuldstændige, at der ikke kan bygges Noget derpaa, og at det derfor er bedre at vente og at stille vor Utaalmodighed, indtil vi se det endelige Lovforslag. Vi have dog ikke nogen Trang til at faae det at vide, som ikke kan opfyldes, og jeg antager ikke, at den høitærede Minister vilde anse sig for bunden ved en Erklæring, selv om han nu gav en saadan.

Rasmussen: Det er kun et Par enkelte Punkter, som jeg ved denne Leilighed skal tillade mig at omtale, og jeg skal i saa Henseende fatte mig meget kort. Det første Punkt angaar Lodserierne i Issefjorden, og jeg skal tillade mig at henvende den høitærede Marineministers Opmærksomhed paa denne Sag. Jeg ser desværre, at den høitærede Minister ikke er tilstede, men jeg vil dog lige fuldt udtale min Mening om dette Punkt, da det dog er muligt, at mine Udtalelser senere kunne komme til Ministerens Kundskab. Jeg vil forudstikke den Bemærkning, at jeg ikke er sagkyndig i den Henseende, men min Opmærksomhed er bleven henledet paa Sagen af en Mand, som har en 22aarig Erfaring deri og i ligesaa lang Tid har været ansat i Lodsvæsenets Tjeneste. Den Lægt, som for Tiden er gjældende for Lodserierne i Issefjorden, skriver sig fra den 5te Februar 1835 og er nu saaledes snart 38 Aar gammel. Det kan vel med Rette siges, at hvad der dengang kunde være passende og tidsvarende, ikke kan være det nu, thi Forholdene have jo i den mellemliggende Tid forandret sig saa meget, at vi Alle maa erkende, at hvad der den Gang var tidsvarende, ikke er det længere. Der er ved Nørvig og Spodsbjerg 11 Lodser, hver af disse har i gennemsnitlig Indtægt aarlig kun mellem 250 og 300 Rb., og jeg tror, at vi Alle maa erkende, at en saadan Indtægt langtfra kan være — jeg kan gjerne sige — blot nogenlunde tilstrækkelig til et tarveligt Udkomme, saameget mere som det kun er ganske undtagelsesvis, at disse Lodser kunne erhverve sig nogen Indtægt paa anden Maade end netop ved Lodseri. Dertil kommer endnu, at de for den Indtægt, de have, selv maa anskaffe og vedligeholde 5 Lodsaabaade, hvilket ikke sluger saa lidt af deres aarlige Indtægter. Jeg tror altsaa, at der kan være god Grund til at gjøre Noget for at forandre dette Forhold saaledes, at disse Mand, der